

Det var ikke en herre som andre,
han fik ikke i herberget rum,
måtte husvild imellem os vandre,
til sin offerbænk førtes han stum,
i den fremmedes grav blev han fange.
I hans hus er der plads til de mange,
han er Gud, han er menneskets lys.

Det er ikke et ord som de andre,
det kan styrte selv dødens tyran,
det er lyset, hvorved vi skal vandre
gennem mørket til morgens land.
Dette ord blev et lyshav i tiden,
det har lyst gennem slægterne siden,
det er Gud, det er menneskets lys.

Uberørt af byens travlhed
og trafikens tunge brus,
som en helle midt i larmen
står det underligste hus.
Stilhed, der er livets egen,
overdøver dagens krav,
her hvor Helligånden holder
åbent hus for høj og lav.
Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds Søn er sammen med os
under Helligåndens fred,
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder
fra vor skabers egen mund.

Støjniveauet stiger om os,
alle jager efter vind,
så Guds Helligånd må hviske
for at nå et splittet sind;
men da hænder søndag morgen
det forunderlige, at
Kristus hilser os i døren:
"Dine synder er forladt!"
Her har dagen evighed, ...

Slægters fodtrin lyder mod os
op igennem glemte år,
danse-lette eller tunge,
som de følte deres kår,
når de andagtsfulde kom med
deres små til livets Gud,
når de knugede af sorgen
bar de kære døde ud.

Her har dagen evighed,

Stilhed, der er livets egen,
falder på os ord for ord,
når vi knæler ung og gammel
med Guds Søn omkring hans bord.
Selviskhed er næsten komisk,
her hvor sidste mand er først,
og et fattigt barn, der leger
for Guds ansigt, kaldes størst.
Her har dagen evighed,

Du, som har tændt millioner af stjerner,
tænd i vort mørke en tindrende tro.
Du er vort lys, og du vogter og værner
os, så vi sover i tryghed og ro.

Tak for den lysende dag, der er gået,
gaven til os, dine hænder har rakt.
Tilgiv os det, som vi ikke fik nået,
tilgiv alt ondt, vi fik gjort eller sagt!

Tak for hver glæde, der fyldte vort hjerte,
hver gang du gjorde vort liv til en fest.
Hjælp os at bære hver byrde, hver smerte,
du ved alene, hvad tjener os bedst.

Tak for de mennesker, som blev vor støtte,
når vi fandt vejen besværlig at gå.
Hjælp os i morgen at hjælpe forknytte,
mød du os selv i de svage og små!

Du, som har tændt millioner af stjerner,
mørket i verden vil du byde trods.
Du er vor Far, den, der vogter og værner,
lys i det mørke, som kommer fra os.

Konfirmation 20.maj 2011

Højmark kirke

I østen stiger solen op,
den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

Den kommer fra den favre kyst,
hvor paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

Den hilser os endnu så smukt
fra edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflod,

Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Bethlehem,
som østens vise fandt.

Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra paradiset kyst,
hvor livets abild gror.

Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
Den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Bethlehem.

Du soles sol fra Bethlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit paradís.

Du, som gir os liv og gør os glade,
du, som holder af os, som vi er,
du, som åbner bøgehækkens blade,
du, som skaber blomst og bi og bær,
uden dig var alle marker golde,
uden dig var alle hjerter kolde.

Uden dig har kolde spekulanter
skabt en hverdag uden lys og luft,
uden tid til børn og gamle tanter,
uden fuglesang og blomsterduft.
Uden dig må glæden gå på krykker,
uden dig må livet gå i stykker.

Uden dig forråder vi hinanden,
uden dig går vores sind i chok.
Uden dig går folket fra forstanden,
hele verden går mod ragnarok.
Derfor råber vi i angst og smerte:
Lær os én gang til, hvad Jesus lærte:

»I kan ikke tjene Gud og Fanden,
I må vælge mellem liv og død.
I skal ikke tjene på hinanden,
I skal dele glæde, sorg og brød.
Tjen hinanden, I er alle lige,
der er ingen rige i mit rige!

I skal se med kærlighedens øjne,
alt det skabte skal I passe på.
I skal ikke tro på gyldne løgne,
i mit rige er de store små.
I skal ikke frygte nogen fjende,
kærlighedens liv har ingen ende!«

Du, som åbner døren gennem døden,
når vi drikker af dit hjerteblod,
vis os midt i mørket morgenrøden,
giv os hvedekornets kraft og mod.
Du, som åbner bøgehækkens blade,
giv os liv og lys, og gør os glade!

Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkran om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.

Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerge selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.

Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.

Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradís!

Centrum

Det var ikke en nat som de andre,
thi al skabningen holdt på sit vejr
og så engle i tusindvis vandre
runt på jorden med stjernernes skær.
Denne nat blev et lyshav i tiden,
den har lyst gennem slægterne siden,
dengang Gud selv blev menneskets lys.

Det var ikke en himmel som andre,
den blev åbnet af lys og af lyd,
man så stjerner bevæges og vandre
imod Betlehem, landet mod syd,
så at hyrderne glemte at fryse,
i Guds billede måtte de lyse,
dengang Gud selv blev menneskets lys.

Det var ikke et barn som de andre,
der blev født under himlen den nat,
det var Gud selv, der nu ville vandre
for at finde på jorden sin skat.
I den usleste mand eller kvinde
så han perlen så kosteligt skinne,
dengang Gud selv blev menneskets lys.